

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci žalobce **I. P.** , bytem ..., adresa pro doručování: ..., zast. Mgr. Dagmar Beníkovou, advokátkou se sídlem Legionářská 3, 779 00 Olomouc, proti žalovanému **Krajskému úřadu Olomouckého kraje**, Odboru dopravy a silničního hospodářství, se sídlem Jeremenkova 40a, 779 11 Olomouc, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 11. 2012, č. j. ..., sp. zn. ..1 a proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 11. 2012, č. j. ..., sp. zn. ...

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Olomouckého kraje, Odboru dopravy a silničního hospodářství ze dne 2.11.2012, č. j. KUOK 93181/2012, sp. zn. KÚOK/92889/2012/ODSH-SD/7471, **se zrušuje** pro vady řízení a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Rozhodnutí Krajského úřadu Olomouckého kraje, Odboru dopravy a silničního hospodářství ze dne 5.11.2012, č. j. KUOK 93336/2012, sp. zn. KÚOK/92889/2012/ODSH-SD/7471, **se zrušuje** pro vady řízení a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Usnesení Městského úřadu Prostějov, odboru občanských záležitostí, přestupkového oddělení ze dne 24.1.2012, č. j. PVMU 9279/2012 16a, sp. zn. OOOZ 3953/2011 Mz, **se zrušuje**.
- IV. Rozhodnutí Městského úřadu Prostějov, odboru občanských záležitostí, přestupkového oddělení ze dne 20.2.2012, č. j. PVMU 20779/2012 16a, sp. zn. OOOZ 3953/2011 Mz, **se zrušuje**.
- V. Žalovaný **je povinen** uhradit žalobci náklady řízení ve výši **24.150 Kč** do 1 měsíce od právní moci rozsudku k rukám právní zástupkyně Mgr. Dagmar Beníkové, advokátky se sídlem Legionářská 3, 779 00 Olomouc.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou žalobou žalobce napadá rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 11. 2012, č. j. ..., sp. zn. ..., kterým bylo dle ust. § 92 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen správní řád) zamítnuto odvolání žalobce proti usnesení Městského úřadu Prostějov, odboru občanských záležitostí, přestupkového oddělení (dále jen správní orgán prvního stupně) ze dne 24. 1. 2012, č. j. ..., sp. zn. ..., jako nepřípustné, a rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 11. 2012, č. j. ... sp. zn. ..., kterým bylo dle ust. § 92 odst. 1 správního řádu zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 20. 2. 2012, č. j. sp. zn. ..., jako opožděné.

Usnesením správního orgánu prvního stupně ze dne 24. 1. 2012, č. j. ... byl žalobci podle ust. § 32 odst. 2 písm. d) správního řádu ustanoven opatrovník, kterým je Ing. G. K., nar. ..., bytem Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně ze dne 20. 2. 2012, č. j. ... byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o silničním provozu), jehož skutkovou podstatu naplnil porušením ust. § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu tím, že dne 10. 11. 2011 v 19:19 hod. na komunikaci v ... na ul. ... ve směru jízdy do centra jako řidič vozidla tov. zn., překročil dovolenou rychlost stanovenou zákonem v obci o více než 40 km/hod, neboť v obci, kde je nejvyšší povolená rychlost stanovena zákonem na 50 km/hod, jel rychlostí 96 km/hod (93 km/hod po odečtení tolerance měřicího zařízení +/- 3 km/hod). Na základě těchto skutečností byla žalobci podle ust. § 11 odst. 1 písm. b) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o přestupcích) a ust. § 125c odst. 4 písm. d) zákona o silničním provozu uložena pokuta ve výši ...,- Kč, podle ust. § 11 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích a ust. § 125c odst. 5 zákona o silničním provozu zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel po dobu 8 měsíců ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí, a dále podle ust. § 79 odst. 1 zákona o přestupcích a vyhlášky č. 231/1996 Sb., povinnost uhradit náklady spojené s projednáváním přestupku ve výši ...,- Kč.

Žalobce v žalobě namítá, že rozhodnutí žalovaného, kterým bylo odvolání žalobce zamítnuto jako opožděné, napadá žalobou, neboť má za to, že odvolání žalobce proti rozhodnutí o přestupku bylo podáno včas.

Rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce pro nepřípustnost, napadá žalobce žalobou, neboť opatrovník mu byl ustanoven v rozporu se zákonem, čímž byl žalobce jako účastník řízení z řízení fakticky vyloučen, v důsledku čehož došlo k vážnému porušení jeho zákonem zaručených práv. Žalobce má rovněž za to, že usnesení o ustanovení opatrovníka je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Rozhodnutí žalovaného není podle názoru žalobce kompetenční výlukou z přezkumu ve správním soudnictví vyloučenou, neboť se nejedná o rozhodnutí upravující vedení řízení, a to proto, že se jím neupravují čistě procesní otázky. S poukazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 9 As 80/2008-57 žalobce namítá, že se jedná o rozhodnutí, které zakládá opatrovníkovi povinnost jednat namísto účastníka řízení a závažným způsobem se tak dotýká práv účastníka řízení v rovině hmotněprávní.

Žalobce namítá, že žalovaný věc nesprávně právně posoudil, pokud zamítl odvolání žalobce proti usnesení o ustanovení opatrovníka jako nepřípustné. Žalobce má za to, že správní orgán prvního stupně se měl pokusit o doručení usnesení o ustanovení opatrovníka též žalobci jako opatrovníci, neboť zákonné důvody, tj. povaha věci ani stav opatrovance nevylučovaly povinnost správního orgánu rozhodnutí doručit, to vše za situace, kdy byl žalobce právně zastoupen, ke správnímu orgánu se dostavil a nic kromě skutečnosti, že je žalobce hlášen k trvalému pobytu na ohlašovně Magistrátu města Olomouce, nenasvědčovalo tomu, že se žalobci nedaří doručovat. Žalobce namítá, že správní orgán v daném případě uložil České poště, jejímž prostřednictvím doručoval žalobci zásilku obsahující oznámení o zahájení řízení a předvolání k ústnímu jednání, aby postupovala v souladu se zákonem a dispozicemi odesílatele. Žalobce uvádí, že ohlašovna trvalého pobytu není bydlištěm žalobce a tento zde ani nemůže mít domovní schránku, tato skutečnost však nebrání provozovateli poštovních služeb, aby zásilku uložil ve své provozovně a na jiné vhodné místo vložil oznámení o neúspěšném doručení písemnosti (tímto vhodným místem může být v případě Magistrátu města Olomouce vrátnice, podatelna či jiné místo s ohledem na aktuální podmínky a situaci). Žalobce namítá, že jelikož nedošlo k uložení zásilky na poštu, nemohl se žalobce žádným způsobem dozvědět, že je mu zásilka doručována. Už jen z důvodu, že žalobci vůbec nebylo doručováno, nelze na něj hledět jako na osobu, které se prokazatelně nedaří doručovat. Žalobce má navíc za to, že formulace „prokazatelně nedaří“ předpokládá vyšší míru spolehlivosti tohoto tvrzení a četnost pokusů o doručení. Žalobce namítá, že skutečnost, že adresou pobytu žalobce v evidenci obyvatel je ohlašovna pobytu neznamená automaticky nemožnost doručení. Žalobce má tedy za to, že ustanovení opatrovníka bylo provedeno v rozporu se zákonem, žalobci tak bylo nesprávným postupem správního orgánu upřeno jedno ze základních práv účastníka řízení, a to právo osobně se účastnit řízení o přestupku, a to dokonce i poté, co bylo zastoupen zmocněncem. Žalobce tak nebyl řádným způsobem předvolán k jednání, jež bylo provedeno v rozporu se zákonem v jeho nepřítomnosti za přítomnosti opatrovníka, který byl ustanoven v rozporu se zákonem.

Žalobce dále namítá, že správní orgán pochybil i při výběru osoby opatrovníka, kterým ustanovil jiného zaměstnance správního orgánu. Žalobce konstatuje, že podle konstantní judikatury má být opatrovníkem ustanovena osoba, u níž jsou dány předpoklady, že nejlépe zastoupí opatrovance při hájení jeho zájmů, tedy např. osoba blízká. Žalobce má za to, že takovou osobu, např. rodinného příslušníka mohl správní orgán zjistit nahlédnutím do centrální evidence obyvatel. Namísto toho správní orgán opatrovníkem ustanovil osobu, která je zaměstnancem správního úřadu, která uznala nárok, k listinným důkazům neměla žádnou připomínku, s podklady pro rozhodnutí se seznamovala max. 30 minut a proti rozhodnutí nepodala ani řádný opravný prostředek. Z uvedeného dle žalobce nelze mít za to, že ustanovený opatrovník řádně hájil zájmy žalobce.

Podle názoru žalobce nemůže obstát ani zamítnutí odvolání pro opožděnost, neboť při posouzení včasnosti měl správní orgán vycházet z data, kdy žalobce zásilku skutečně převzal, což je akcentováno nesprávným postupem správního orgánu prvního stupně (neuložení písemnosti, nedoručení usnesení o ustanovení opatrovníka žalobci).

Na základě shora uvedeného žalobce uzavírá, že v řízení došlo k vadám, které žalobce významně zkrátily na jeho právech. Žalobce tedy navrhuje, aby soud rozsudkem obě rozhodnutí žalovaného zrušil.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že správní orgán prvního stupně posuzuje, zda bylo doručováno v souladu s hlavou II díl 4 správního řádu a zda lze v případě nevyzvednutí doručované písemnosti aplikovat ust. § 24 odst. 1 správního řádu, správnímu orgánu však nepřísluší posuzovat postup poštovního doručovatele, případně Magistrátu města Olomouce. Žalovaný uvádí, že pokud správní orgán dospěje na základě zjištěných skutečností, že se v daném případě prokazatelně nedaří doručovat, jsou dány důvody pro postup k ustanovení opatrovníka. Ze skutečnosti, že žalobce má nahlášen pobyt na adrese Magistrátu města Olomouc, lze podle žalovaného dovodit, že vyrozumění o ustanovení opatrovníka vylučuje povaha věci. Žalovaný považuje tvrzení žalobce za účelové, přičemž uvádí, že žalobci nic nebránilo v tom, aby při sepisování oznámení o přestupku nebo u správního orgánu uvedl adresu pro doručování, což však neučinil. Co se týče námítky, že za opatrovníka byla určena osoba pracující na Magistrátu města Prostějova, žalovaný uvádí, že k této námitce se nemůže vyjádřit, neboť spisový materiál neobsahuje žádné skutečnosti, které by tuto námitku potvrzovaly. Žalovaný uvádí, že žalobce byl na svých právech zkrácen svou nečinností, neboť stále platí zásada vigilanti bus iura, tedy právo přeje bdělým.

Na základě uvedených skutečností žalovaný považuje žalobu za nedůvodnou a navrhuje, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V reakci na vyjádření žalovaného byla soudu doručena replika žalobce, v níž žalobce namítá, že správní orgán si svévolně a v rozporu se základními právy účastníka řízení a základními zásadami správního řízení zvolil vlastní postup, kterým byl dotčen na svých právech, když tuto skutečnost nemohl nijak předvídat. Žalobce namítá, že správní orgán ani nevyzval žalobce k tomu, aby si zvolil adresu pro doručování nebo zástupce pro doručování. Nadto žalobce namítá, že správní orgán je povinen ustanovit opatrovníka až tehdy, nedojde-li k doručení písemnosti tzv. náhradním způsobem. V dalších částech repliky žalobce setrvává na své argumentaci vyjádřené již v podané žalobě.

V reakci na zaslouanou repliku bylo soudu doručeno vyjádření žalovaného, v němž žalovaný uvádí, že žalovanému není známo, proč nebyla písemnost uložena na příslušné poště, neboť tato skutečnost se týká provozovatele poštovních služeb a správní orgán není oprávněn tyto skutečnosti zkoumat. Žalovaný uvádí, že vzhledem k tomu, že ze spisového materiálu vyplývá, že se žalobci nedařilo prokazatelně doručovat, není mu známo, jakým způsobem měl správní orgán žalobce vyzývat ke zvolení adresy pro doručování. K námitce týkající se osoby opatrovníka žalovaný poukazuje na skutečnost, že je věcí názoru a odůvodnění, proč byla v jednotlivých případech ustanovena konkrétní osoba. Tvrzení žalobce, že je tím míněna osoba blízká, je v praxi často vyvracena, neboť ne vždy je mezi osobami blízkými takový vztah, aby zaručil řádné hájení práv přestupce. K namítanému nesprávnému postupu správního orgánu prvního stupně žalovaný uvádí, že náhradní doručení podle ust. § 24 odst. 1 správního řádu lze použít pouze v případě, že jsou splněny zákonné podmínky (uložení písemnosti a zanechání výzvy s poučením), což se v daném případě nestalo.

K vyjádření žalovaného žalobce soudu zaslal dupliku, v níž namítá, že výklad žalovaného ohledně skutečnosti, že písemnost nebyla uložena na poště v rozporu se zákonem, který je učiněn k tíži žalobce, je nepřípustný. Žalobce namítá, že na rozdíl od správního orgánu nemohl zjistit, že nedošlo k uložení písemnosti a v souladu se zásadou legitimního očekávání to ani očekávat nemohl. Správní orgán věděl, že písemnost nebyla na poště uložena a přesto neučinil žádné opatření k nápravě. Žalobce opětovně namítá, že žalovaný nijak neprokázal, že žalobce je osobou, které se nedaří doručovat, když pouhý fakt, že žalobce má

trvalý pobyt na ohlašovně úřadu, takovou skutečností není. Žalobce trvá i na tom, že byla porušena ustanovení o doručování, když zákon neponechává na vůli správního orgánu, zda písemnost uloží či nikoli, ale správní orgán je povinen tak učinit.

Krajský soud v Brně ve věci již rozhodl rozsudkem ze dne 2. 10. 2013, č. j. 41 A 58/2012-32, kterým byla obě napadená rozhodnutí žalovaného včetně obou předcházejících rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zrušena pro vady řízení a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení. Rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2014, č. j. 1 As 106/2013-44 byl tento rozsudek Krajského soudu v Brně zrušen a věc byla vrácena zdejšímu soudu k dalšímu řízení. Krajský soud je ve smyslu ust. § 110 odst. 4 s. ř. s. vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem v tomto zrušovacím rozhodnutí.

Dne 15. 4. 2014 bylo provedeno šetření za účelem zjištění, zda Ing. G. . nar. ..., bytem ..., byla ke dni 24. 1. 2012 zaměstnankyní Městského úřadu Prostějov. Přípisem ze dne 16. 4. 2014 bylo soudu sděleno, že tato osoba byla ke dni 24. 1. 2012 zaměstnankyní Městského úřadu Prostějov.

Žaloba je důvodná.

Podstatou sporu mezi žalobcem a žalovaným je, zda v daném případě byl správní orgán prvního stupně oprávněn ustanovit žalobci opatrovníka pro doručování podle § 32 odst. 2 písm. d) správního řádu. Zatímco žalobce tvrdí, že zákonné podmínky pro tento postup splněny nebyly a správní orgán měl zvolit jiný vhodný způsob doručování, byť i za využití tzv. fikce doručení a že v důsledku toho je i meritorní rozhodnutí o přestupku nezákonné, žalovaný naopak tvrdí, že pokud měl žalobce adresu místa trvalého pobytu nahlášenou na příslušné ohlašovně (Magistrát města Olomouc) a zásilka se vrátila jako nedoručená bez možnosti zanechání výzvy k jejímu vyzvednutí, byl povinen postupovat dle cit. ustanovení správního řádu.

Soud vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu konstatuje, že jakkoliv předmětem řízení byla původně otázka zákonnosti ustanovení opatrovníka, nelze tuto jiným způsobem posoudit, než zkoumáním naplnění podmínek v § 32 odst. 2 písm. d) správního řádu týkajících se doručování a s tím spojenou otázkou místa trvalého pobytu žalobce. Teprve v závislosti na řešení této otázky bude dále možné posoudit, zda byl opatrovník žalobci ve správním řízení ustanoven v souladu se zákonem. Předmětná námitka nemá význam jen pro věcné posouzení nastolené právní otázky, ale promítá se i do posouzení včasnosti podání odvolání proti rozhodnutí žalovaného.

Ze správního spisu zjistil soud tyto pro věc podstatné skutečnosti. Hlídka dopravního inspektorátu Policie ČR v Prostějově zastavila a kontrolovala dne 10. 11. 2011 v 19:19 hod. motorové vozidlo žalobce. Důvodem zastavení a kontroly bylo překročení nejvyšší povolené rychlosti v obci o více než 40 km/h (naměřeno 96 km/h, 93 km/h po zohlednění tolerance ± 3 km/h), kterou naměřila zařízením R7-CCD-U. Přestupek nebylo možno projednat v blokovém řízení. Se žalobcem proto policejní hlídka sepsala úřední záznam s uvedením osobních údajů žalobce, včetně adresy trvalého pobytu na S obsahem oznámení byl žalobce srozuměn, k přestupku se nevyjádřil. Oznámení o přestupku vlastnoručně podepsal. Na místě pořídila hlídka fotodokumentaci vozidla a dokladů řidiče. Dne 21. 12. 2011 vydal správní orgán prvního stupně oznámení o zahájení řízení, v němž žalobce současně předvolal k ústnímu

jednání ve věci uvedeného přestupku. Zásilku doručoval správní orgán dne 23. 12. 2011 na adresu zjištěnou Policií ČR při sepisování oznámení o přestupku z osobního dokladu žalobce (občanský průkaz). Z této adresy se zásilka vrátila jako nedoručená. Provozovatel poštovní služby na zadní straně písemnosti vyznačil jako důvod nedoručení skutečnost, že adresát je na uvedené adrese neznámý s poznámkou, že na této adrese nemá ani domovní schránku a nebylo možno zanechat výzvu k vyzvednutí zásilky. Písemnost vypravil k vrácení správnímu orgánu dne 27. 12. 2011 (viz razítko na zadní straně obálky). Ve správním spisu je dále na s. 12 založena žádost správního orgánu prvního stupně ze dne 6. 1. 2012 o poskytnutí údajů z informačního systému o evidenci obyvatel k osobě žalobce. Téhož dne bylo odborem občanských záležitostí správního orgánu prvního stupně zjištěno, že žalobce nemá v evidenci obyvatel uvedenou jinou adresu, než na kterou bylo doručováno. Správní orgán zjistil, že adresa uvedená žalobcem je sídlem magistrátu města Olomouc (ohlašovna). Z tohoto důvodu dne 24. 1. 2012 vydal usnesení, jímž ustanovil žalobci opatrovníka Ing. G. K.. Následně, dne 27. 1. 2012 vydal správní orgán nové oznámení o zahájení řízení a předvolání k ústnímu jednání; opatrovnice převzala obě písemnosti dne 31. 1. 2012. Ústní jednání nařídil správní orgán prvního stupně na den 20. 2. 2012 a v tento den přestupek za účasti opatrovnice projednal tak, že žalobce shledal usnesením vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu.

Soud uvádí, že v dané věci je předmětem řízení dopravní přestupek, na něž se primárně vztahují ustanovení o řízení upravená zákonem o přestupcích. K otázce doručování zákon o přestupcích pouze stanoví, že rozhodnutí o přestupku nelze doručit veřejnou vyhláškou. V souladu s § 51 zákona o přestupcích se proto na danou věc dále použijí obecná ustanovení o doručování podle správního řádu, a to ve znění účinném do 30. 6. 2012. Pravidla pro doručování písemností ve správním řízení upravuje správní řád v hlavě II, dílu 4, § 19 až 25. Fyzické osobě se písemnost doručuje na adresu pro doručování (§ 19 odst. 3), na adresu evidovanou v informačním systému evidence obyvatel, na kterou jí mají být doručovány písemnosti na adresu jejího trvalého pobytu, [...], nebo při doručování prostřednictvím veřejné datové sítě na její elektronickou adresu; fyzické osobě lze však doručit, kdekoli bude zastižena (§ 20 odst. 1 první věta správního řádu). Dále jsou pro věc významná ustanovení, která určují způsob doručení v závislosti na tom, zda jde o písemnost, která má být dle zákona doručována do vlastních rukou, či nikoliv (viz § 19 odst. 4 správního řádu). Mezi písemnosti doručované do vlastních rukou zákon výslovně řadí též předvolání (§ 59 správního řádu). Tento druh písemnosti přitom lze doručit adresátovi, nebo též tomu, koho adresát k přijetí písemnosti zmocnil písemnou plnou mocí s úředně ověřeným podpisem; úřední ověření není třeba, pokud byla plná moc udělena před doručujícím orgánem (§ 20 odst. 2 správního řádu).

Pokud jde o adresáta písemnosti, správní orgán byl povinen předmětnou písemnost doručovat do vlastních rukou, tj. pouze žalobci. Tato podmínka byla při doručování splněna. Jde-li o doručovací adresu, správní orgán musí postupovat dle výše cit. § 20 odst. 1 a § 19 správního řádu. Z pořadí možností pro doručování zde uvedených jsou zřejmé preference zákonodárce, který na první místo staví občanem zvolenou adresu, poté adresu trvalého pobytu a na poslední místo eventuální doručení adresátovi – fyzické osoby na jiném místě, kde bude tato osoba zastižena. V řízení nebylo zjištěno a žalobce to ani nikdy nenamítl, že pro tyto účely udělil plnou moc jiné osobě, anebo že by měl datovou schránku, elektronickou či jinou adresu. Žalobce nikdy také neuvedl adresu, na kterou žádá, aby mu byly veškeré písemnosti doručovány. Z tohoto důvodu mohl správní orgán prvního stupně doručovat pouze na místo (adresu) trvalého pobytu.

Místem trvalého pobytu se dle § 10 odst. 1 zákona č. 133/2000 Sb., o evidenci obyvatel (dále jen zákon o evidenci obyvatel), rozumí adresa pobytu občana v České republice, která je vedena v registru obyvatel ve formě referenční vazby (kódu adresního místa) na referenční údaj o adrese v základním registru územní identifikace, adres a nemovitostí, kterou si občan zvolí zpravidla v místě, kde má rodinu, rodiče, byt nebo zaměstnání. Občan může mít jen jedno místo trvalého pobytu, a to v objektu, který je podle zvláštního právního předpisu označen číslem popisným nebo evidenčním, popřípadě orientačním číslem a který je určen pro bydlení, ubytování nebo individuální rekreaci (dále jen „objekt“). Adresou trvalého pobytu může být také adresa ohlašovny, kam byl občan přihlášen, zpravidla poté, co mu byl zrušen trvalý pobyt na adrese prvně zmíněné. Pokud jde o doručování, správní řád nestanoví žádnou výjimku pro adresu ohlašovny. I na adresu ohlašovny lze proto platně doručit písemnost, pokud budou splněny zákonné podmínky (srov. např. rozsudek NSS ze dne 31. 5. 2011, čj. 2 As 28/2011 – 131).

V případě trvalého pobytu na adrese ohlašovny je zcela výjimečné zastižení adresáta na příslušné adrese, neboť občané hlášení v sídlech obecních úřadů se obvykle v těchto místech nezdržují. Situace, kdy adresát písemnosti není při doručování zastižen na doručovací adrese, řeší § 23 odst. 1 a 3 správního řádu institutem uložení písemnosti. Nebyl-li v případě doručování podle § 20 adresát zastižen a písemnost nebylo možno doručit ani jiným způsobem přípustným podle § 20, písemnost se uloží, a to buď u správního orgánu, který ji vyhotovil, nebo u obecního úřadu nebo v provozovně provozovatele poštovních služeb, pokud se doručuje jejich prostřednictvím. Současně musí být adresát vyzván vložení oznámení o neúspěšném doručení písemnosti do domovní schránky nebo na jiné vhodné místo, aby si uloženou písemnost ve lhůtě 10 dnů vyzvedl. Je-li to možné a nevyloučil-li to správní orgán, písemnost se po uplynutí 10 dnů vloží do domovní schránky nebo na jiné vhodné místo; jinak se vrátí správnímu orgánu, který ji vyhotovil. Zároveň s oznámením poučí doručovatel adresáta o právních následcích nevyzvednutí uložené zásilky (viz § 23 odst. 4 a 5 správního řádu). Pokud by si adresát uloženou písemnost v této lhůtě nevyzvedl, nastává tzv. náhradní doručení (fikce), tj. písemnost se považuje za doručenu posledním dnem této lhůty (§ 24 odst. 1 správního řádu) bez ohledu na skutečnost, zda se adresát s písemností fakticky seznámil či nikoliv.

V daném případě správní orgán prvního stupně doručoval písemnost (oznámení o zahájení řízení a předvolání k ústnímu jednání) na adresu trvalého pobytu žalobce, kterou měl uvedenou v občanském průkazu (viz s. 7 spisu správního orgánu prvního stupně). Jelikož se jednalo o sídlo magistrátu města Olomouc, písemnost se vrátila jako nedoručená s odůvodněním, že žalobce je na této adrese neznámý a že zde nemá ani domovní schránku, kde by bylo možno zanechat výzvu podle § 23 odst. 4 správního řádu. V případě absence domovní schránky nebo jiného vhodného místa však nelze naplnit podmínky uložení písemnosti, neboť neexistuje místo, kde by bylo možné zanechat výzvu o uložení písemnosti. V této souvislosti soud vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu vyjádřeným v rozsudku č. j. 1 As 106/2013-44, uvádí, že jak vyplývá z dosud uvedeného, institut uložení písemnosti určené do vlastních rukou lze použít pouze v případě, kdy 1) je známá adresa pro doručování (zde adresa trvalého pobytu žalobce); 2) občan má na této adrese domovní schránku nebo je zde jiné obdobné vhodné místo; 3) v této schránce nebo na tomto vhodném místě je zanechána výzva k vyzvednutí písemnosti s poučením, kde a kdy si jí může občan vyzvednout, včetně poučení o následcích jejího nevyzvednutí; 4) písemnost je uložena u doručujícího orgánu a připravena k vyzvednutí. Takto nastavený institut však nelze automaticky vždy aplikovat v případech, kdy má občan adresu trvalého pobytu v sídle ohlašovny, typicky proto, že občané v sídle ohlašovny žádnou domovní schránku nemají.

Údaj trvalého pobytu zde plní pouze evidenční charakter. Ze zákona nevyplývá povinnost ohlašoven [tj. obecních úřadů – viz § 2 písm. d) zákona o evidenci obyvatel] přebírat a ukládat písemnosti nebo výzvy o jejich uložení. V praxi zejména v případě velkých měst by byl takovýto postup naprosto nerealizovatelný (např. na magistrátu města Brna se počet nahlášených osob pohyboval na sklonku roku 2010 v počtu téměř 30 tisíc; k tomu srov. např. závěry ze zasedání Poradního sboru ministra vnitra ke správnímu řádu č. 123 ze dne 22. 3. 2013 a č. 78 ze dne 22. 6. 2009, dostupné na <http://www.mvcr.cz/clanek/zavery-poradniho-sboru-ministra-vnitra-ke-spravnimu-radu.aspx>).

Jak dále vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2014, č. j. 1 As 106/2013-44), řádné uložení písemnosti je jednou z nevyhnutelných podmínek pro založení fikce doručení. Samo o sobě však nestačí. Je třeba uvést, že „smyslem jakékoliv právní fikce je umožnit, aby se za existující považovala situace, která je zjevně v rozporu s realitou a která dovoluje, aby z ní byly vyvozeny odlišné právní důsledky než ty, které by plynuly z pouhého konstatování faktu. Z tohoto důvodu představuje nástroj výjimečný, striktně určený k dosažení právní jistoty jako jednoho z hlavních ústavních postulátů v podmínkách právního státu. Aby přitom mohla splnit svůj takto vymezený účel, musí respektovat všechny náležitosti, které s ní zákon spojuje. Jen v takovém případě je soud oprávněn její naplnění konstatovat“ [srov. např. nálezy ÚS ze dne 1. 10. 2002, sp. zn. II. ÚS 92/01 (N 115/28 SbNU 9)]. Byť by doručovatel nebo správní orgán v dané věci u sebe i písemnost uložil, adresát by se o této skutečnosti nikdy nedozvěděl. Tato situace - dovedeno do absurdních důsledků - by byla obdobná, jako kdyby se správní orgán písemnost žádným způsobem doručit ani nepokusil a pouze by jí hned po vyhotovení ve svých prostorách uložil na příslušném místě a nedůvodně spoléhal na to, že si ji její adresát ve lhůtě vyzvedne. Institut náhradního doručení by tedy v tomto případě byl zcela nesmyslný. K tomu ale zákonodárce správní orgány jistě nevede. Smyslem tohoto institutu je naopak vyvažovat na jedné straně možnost adresátů úředních písemností se s jejich obsahem ve stanovené lhůtě seznámit v případě, že nebyli zastíženi poštovním doručovatelem, na straně druhé pak eliminovat zbytečné průtahy ve správním řízení při nastolování právní jistoty v důsledku odmítání součinnosti adresátů při doručování. Správní orgán je proto povinen postupovat jiným zákonem stanoveným způsobem. Pro tyto účely zná správní řád institut doručení veřejnou vyhláškou na úřední desce (§ 25 a 26) a institut opatrovníka (§ 32). Veřejnou vyhláškou se dle správního řádu doručuje osobám neznámého pobytu nebo sídla a osobám, jimž se prokazatelně nedaří doručovat, jakož i osobám, které nejsou známy a v dalších případech, které stanoví zákon. Těmto osobám lze též dle § 32 odst. 2 písm. d) a e) správního řádu ustanovit opatrovníka, avšak pouze za předpokladu, že jde o účastníka, kterému má být v řízení uložena povinnost nebo odňato právo, v opačném případě doručuje správní orgán dle § 25 odst. 1 již zmíněnou veřejnou vyhláškou. V projednávaném případě jde o jeden z typických příkladů řízení, kdy má být účastníku uložena povinnost, příp. odňato právo (přestupkové řízení).

Opatrovnictví osoby neznámého pobytu, které aplikoval správní orgán prvního stupně, je institucí sui generis, obsahově značně odlišnou od ostatních případů opatrovnictví. Pojmovým znakem tohoto zastoupení je to, že vztah mezi zástupcem a zastoupeným trvá jen do té doby, než se zjistí pobyt zastoupeného a než se ten dozví o vedeném řízení. Odpadne-li podmínka neznámého pobytu účastníka, funkce opatrovníka zaniká a soud nadále jedná s účastníkem řízení. K institutu opatrovnictví se již opakovaně vyjadřoval Ústavní soud [např. ve svých nálezech ze dne 25. 9. 2002, sp. zn. I. ÚS 559/2000 (N 111/27 SbNU 233), ze dne 25. 10. 2001, sp. zn. I. ÚS 204/2000 (N 157/24 SbNU 157), a ze dne 16. 10. 2001, sp. zn. I. ÚS 322/2000 (N 150/24 SbNU 105)], přičemž pravidelně zdůrazňoval, že funkce opatrovníka nebyla zákonem upravena proto, aby usnadňovala činnost soudu v tom, aby měl

kam odesílat písemnosti, nýbrž byla vytvořena proto, aby byly důsledně hájeny zájmy účastníka, který se nemůže účastnit řízení, a vykonávat tak svá práva a povinnosti sám. Ústavní soud také připomínal, že ustanovení opatrovníka účastníku řízení, jehož pobyt není znám, musí předcházet šetření o tom, zda jsou dány předpoklady pro postup v řízení, či zda není možno použít jiné opatření. V nálezu ÚS ze dne 3. 4. 2006, sp. zn. I. ÚS 572/05 (N 76/41 SbNU 3), pak byla vyzdvížena povinnost soudu vyčerpat všechny dostupné možnosti ke zjištění místa pobytu účastníka. Přestože se tyto závěry vztahují k opatrovnictví založenému rozhodnutím soudu, lze je přiměřeně vztáhnout i na řízení před správním orgánem.

Jak vyplývá ze správního spisu, správní orgán prvního stupně adresu pobytu žalobce ověřoval dotazem na informační systém evidence obyvatel, z něhož zjistil, že jinou adresu pro doručování žalobce neuvedl. Současně ze zjištěných skutečností, zejména z poznatku, že adresa trvalého pobytu je sídlem ohlašovny, která neumožňuje zanechání zásilky pro adresáty hlášené tam k pobytu, bylo zřejmé, že pro účely doručování je žalobce osobou neznámého pobytu; skutečné místo pobytu žalobce nebylo známo a ani jinak nevyplynulo ze spisu. Jestliže příslušná ohlašovna odmítla přebrat zásilku pro žalobce, resp. výzvu o jejím uložení, nemohl doručovatel postupovat jinak, než písemnost určenou do vlastních rukou vrátit odesílajícímu správnímu orgánu. Za této situace nutno odmítnout názor žalobce, že doručovatel měl správně výzvu zanechat na jiném vhodném místě v sídle ohlašovny, neboť podmínky pro uložení písemnosti či následné možnosti doručovat náhradním způsobem v tomto případě dány nebyly.

V této souvislosti soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 6. 2009, č. j. 3 Ads 121/2008-45, v němž bylo konstatováno, že „[t]eprve jestliže nelze provést ani náhradní doručení písemnosti, pak lze přistoupit k ustanovení opatrovníka“ (obdobně ve vztahu k soudnímu řízení viz též nález sp. zn. I. ÚS 322/2000, již citovaný shora). S ohledem na výše uvedené skutečnosti nebylo v nyní projednávané věci provedení náhradního doručení možné. Jestliže tedy správní orgán prvního stupně žalobci ustanovil opatrovníka poté, co se mu doručovaná písemnost vrátila jako nedoručená a z evidence obyvatel jiná adresa žalobce zjištěna nebyla, postupoval zcela v souladu se správním řádem. Nelze si totiž představit, že by správní orgán písemnost doručoval na stejnou adresu ohlašovny opakovaně s vědomím, že žalobce se ve skutečnosti na této adrese nezdržuje a že ohlašovna zásilky pro hlášené občany ani výzvy o uložení nepřebírá. Takový postup by navíc byl v rozporu se zásadou hospodárnosti a rychlosti řízení. Ve výše cit. rozsudku NSS dále konstatoval, že „[s]právní orgán musí především respektovat čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, podle něhož státní moc lze uplatňovat jen v případech a v mezích stanovených zákonem, a to způsobem, který zákon stanoví. Správní řád taxativně stanoví případy, kdy správní orgán účastníku řízení ustanoví opatrovníka (tj. jsou-li splněny zákonné podmínky, ustanovit ho musí); [...] Postup správního orgánu, který by v jednotlivých případech rozhodoval o tom, zda opatrovníka ustanoví či nikoli, by nesl nepřipustné znaky libovůle.“ K tomu soud dodává, že je logické, že osoby s trvalým pobytem na ohlašovně na daném místě fakticky nebydlí. Je proto jen jejich zájmem, aby správnímu orgánu sdělily jinou adresu, na kterou jim lze písemnosti doručovat, tím spíše za situace, kdy je jim známo, že se proti nim vede nebo vbrzku povede správní řízení. Obdobně, avšak ve vztahu k řízení soudnímu, se vyjádřil také Ústavní soud: „Zákonodárce při stanovení této právní fikce vycházel z předpokladu, že osoby, jež mají na území České republiky trvalý pobyt nebo v případě cizinců jiný pobyt, lze skutečně zastihnout alespoň na jednom místě, které si buď samy určí, nebo které lze dovodit z jejich evidovaného místa trvalého nebo jiného pobytu. Je tak na odpovědnosti každé z nich, aby ve svém vlastním zájmu zajistila, že jí na takto určenou adresu bude možné doručovat a že si doručované písemnosti bude skutečně přebírat. Jinak by

se totiž vystavila riziku, že se její nečinnost negativním způsobem promítne do výsledku případného soudního řízení“ (nález ze dne 11. 6. 2013, sp. zn. III. ÚS 272/13, věc R. H., bod 19). Pokud žalobce policejní hlídce nebo správnímu orgánu prvního stupně nesdělil jinou adresu, na kterou by mu bylo možné doručovat písemnosti, ač musel předpokládat, že se proti němu povede správní řízení ve věci přestupku, lze tuto skutečnost přičíst pouze a jen k jeho tíži. V této souvislosti soud konstatuje, že žalobce měl možnost těmto problémům s doručováním předejít buď zřízením datové schránky, nebo mohl využít postupu podle ust. § 10b zákona o evidenci obyvatel a požádat, aby do evidence obyvatel byl zaznamenán údaj o adrese, na kterou mu mají být doručovány písemnosti podle zvláštního právního předpisu, tedy i podle správního řádu (srov. Potměšil, J. Fikce doručení v judikatuře Nejvyššího správního soudu, blog <http://prestupky.blogspot.cz/>, 5. 10. 2011, navštíveno 6. 2. 2014).

Pokud žalobce tvrdil, že se chodí v nepravidelných intervalech osobně dotazovat na poštu Olomouc 8, zda tam nemá uloženou zásilku, tato skutečnost nevypovídá nic o tom, zda tak činí na základě výzev zanechaných na ohlašovně. V daném případě žalobce tedy postup správního orgánu prvního stupně nijak relevantně nezpochybnil; nesnažil se prokázat pochybení správního orgánu např. tím, že by sám jakkoliv doložil či alespoň tvrdil, že jiné zásilky jsou mu běžně ukládány na příslušné provozovně pošty a v místě ohlašovny jsou mu běžně zanechávány výzvy k jejich vyzvednutí. Ze zjištěného skutkového stavu lze usuzovat na přesný opak. Přestože primárním účelem doručování z logiky věci je, aby se adresát o obsahu doručované písemnosti reálně dozvěděl, současně platí, že správní orgán je odpovědný za její řádné doručení. Za řádné doručení jistě v tomto ohledu nelze považovat uložení písemnosti bez zanechání výzvy a spoléhání se správního orgánu na to, že si adresát písemnost určenou do vlastních rukou vyzvedne při jedné z jeho nepravidelných návštěv pošty.

V tomto světle a s přihlédnutím k četným záznamům žalobce ve výpisu dopravních přestupků, považuje zdejší soud námitku nevhodného či nezákonného doručování za ryze účelovou se snahou pozdržet co nejvíce projednání přestupku s ohledem na zákonnou dobu zániku odpovědnosti za přestupek a v konečném důsledku se tak vyhnout následkům, které jsou s tím spojeny. Nelze totiž přehlédnout, že žalobce není v přestupkovém řízení žádným nováčkem (viz výše) a lze tedy předpokládat, že je s průběhem přestupkového řízení dobře obeznámen. Pokud žalobce v žalobě namítal, že mu postupem správního orgánu prvního stupně bylo znemožněno účastnit se jednání, „a to dokonce poté, co byl zastoupen zmocněncem“, soud považuje i tuto námitku za zcela účelovou. Ze správního spisu jasně vyplývá, že zmocněnce si žalobce zvolil teprve 8. 10. 2012 (s. 26 spisu správního orgánu prvního stupně), tj. téměř po osmi měsících od vydání rozhodnutí o přestupku.

Z výše uvedených důvodů soud námitky nezákonného doručování oznámení o zahájení řízení a předvolání k ústnímu jednání žalobci a rovněž námitku nezákonnosti ustanovení opatrovníka žalobci neshledal důvodnými.

Co se týče námitky, že osobou opatrovníka nebyla ustanovena osoba, u níž jsou dány předpoklady, že bude řádně hájit zájmy žalobce jako opatrovance, soud konstatuje, že podle ust. § 32 odst. 4 věty první správního řádu opatrovníkem správní orgán ustanoví toho, u koho je osoba, již se opatrovník ustanovuje, v péči, anebo jinou vhodnou osobu. Podle třetí věty téhož ustanovení opatrovníkem nelze ustanovit osobu, o níž lze mít důvodně za to, že má takový zájem na výsledku řízení, který odůvodňuje obavu, že nebude řádně hájit zájmy opatrovance. Jak vyplývá z tohoto ustanovení, správní orgán je povinen se při ustanovení

opatrovníka zabývat otázkou, zda jde v případě opatrovníka o osobu vhodnou. Přitom by měl správní orgán zvažovat především to, zda lze předpokládat, že tato osoba bude skutečně funkci opatrovníka vykonávat, tzn., zda lze předpokládat, že tato osoba bude řádně hájit zájmy opatrovance.

Jak vyplývá ze správního spisu, správní orgán prvního stupně jako vhodnou osobu pro výkon funkce opatrovníka určil Ing. G. K., nar. ... bytem ..., přičemž v průběhu soudního řízení bylo prokázáno, že tato osoba byla v době, kdy byla ustanovena opatrovníkem (tj. ke dni 24. 1. 2012), zaměstnankyní Městského úřadu Prostějov. V této souvislosti soud uvádí, že zaměstnanec správního orgánu, který vede správní řízení (v tomto případě zaměstnankyně Městského úřadu Prostějov Ing. G. K.), přestože by sám nevedl správní řízení, ve kterém by byl opatrovníkem ustanoven, nemůže být z povahy věci absolutně nestranný a nelze předpokládat, že by řádně hájil zájmy opatrovance, jak stanoví ust. § 32 odst. 4 správního řádu. K ustanovování opatrovníků z řad zaměstnanců správních úřadů se vyjádřil Ústavní soud, který tuto praxi ve svých nálezech opakovaně odmítl pro střet loajality ustanoveného pracovníka ke svému zaměstnavateli na jedné straně a povinnosti hájit práva opatrovance na druhé straně (např. nálezy Ústavního soudu ze dne 16. 10. 2001, sp. zn. I. ÚS 322/2000, a ze dne 7. 8. 2007, sp. zn. II. ÚS 1090/07). V nálezu ze dne 29. 5. 2012, sp. zn. II. ÚS 1143/12 Ústavní soud konstatoval, že „při ustanovení opatrovníka je nutno přísně vážit, aby nedošlo ke kolizi zájmů zástupce a zastoupeného. Nelze totiž očekávat, že podřízený pracovník - zaměstnanec ČTÚ jako opatrovník účastníka řízení ve věci řešené tímtož orgánem bude brojit proti jeho postupu a rozhodnutí (srov. sp. zn. II. ÚS 629/04). Je tedy zásadně nevhodné, pokud je opatrovníkem účastníka řízení ustanovena osoba podřízená orgánu veřejné moci, který vede řízení, a to právě s ohledem na z toho plynoucí konflikt mezi povinnostmi vůči zaměstnavateli a vůči účastníkovi řízení. Skutečnost, že v souzené věci opatrovník nepodal opravný prostředek proti rozhodnutí napadenému ústavní stížností, je tedy nutné vidět právě ve světle tohoto konfliktu zájmů. Z hlediska dosažení ústavněprávní maximy rovnosti účastníků řízení tak Ústavní soud odmítá, aby orgány veřejné moci hledaly opatrovníky v řadách svých zaměstnanců, byť by jejich odborná erudice byla nezpochybnitelná.“ Při výběru osoby opatrovníka klade Ústavní soud důraz na to, aby to byla osoba, která je schopna skutečně reprezentovat zájmy účastníka. Ve své rozhodovací praxi doporučil, aby taková osoba byla hledána především v okruhu osob blízkých osobě zastupovaného, nicméně v této souvislosti je třeba zdůraznit, že nejde o limitující pokyn Ústavního soudu, neboť pátrání po osobě blízké se může jevit jako výrazně neefektivní, zvláště nemá-li orgán veřejné moci povědomí o její existenci např. z předchozí úřední činnosti, ze spisové dokumentace či z jiných dostupných informačních zdrojů. Za takové situace je na orgánu veřejné moci, aby pečlivě uvážil okruh osob, ze kterých vybere a ustanoví účastníku řízení opatrovníka, dbaje přitom na vyloučení kolize jeho zájmů se zastupovaným. Zaměstnanec správního úřadu, byť jakkoli erudovaný, podle názoru Ústavního soudu nemůže z povahy věci účinně bránit práva účastníka, s nímž je tímto orgánem státní moci vedeno správní řízení, a proto jeho ustanovení opatrovníkem představuje porušení čl. 36 odst. 1 a čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod.

Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že opatrovníkem nelze ustanovit osobu, která je zaměstnancem správního orgánu, který vede řízení. Pokud tedy správní orgán prvního stupně usnesením ze dne 24. 1. 2012 ustanovil opatrovníkem žalobce Ing. G. K., která v té době byla zaměstnankyní téhož správního úřadu, a která proto z povahy věci nemohla účinně hájit jeho práva, postupoval jednak v rozporu s ust. § 32 odst. 4 správního řádu, jednak v rozporu s čl. 36 odst. 1 a čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Tato

vada řízení mohla mít bezpochyby vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé, žalobci totiž tímto postupem byla znemožněna účast na řízení a možnost domoci se v něm svých práv.

Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem soudu nezbyvá než obě rozhodnutí žalovaného podle ust. § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. zrušit, a to z důvodu podstatného porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, jelikož tyto vady řízení mohly mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. S ohledem na důvod zrušení rozhodnutí (jednalo se o vadu v řízení správního orgánu prvního stupně) přistoupil soud rovněž ke zrušení obou rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Soud současně vyslovil, že věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.) Správní orgán je v dalším řízení vázán právním názorem, který soud v tomto zrušujícím rozsudku vyslovil (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). V dalším řízení bude především nezbytné, aby správní orgán prvního stupně při výběru osoby opatrovníka postupoval v souladu s ust. § 32 odst. 4 správního řádu, tedy aby opatrovníkem byla ustanovena taková osoba, která je skutečně schopna reprezentovat zájmy účastníka řízení.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci byl úspěšný žalobce, proto má právo na náhradu nákladů řízení. Z obsahu spisu vyplývá, že v řízení úspěšnému žalobci vznikly náklady řízení za soudní poplatek ve výši 2 x 3.000 Kč, 2 úkony právní služby po 2.100 Kč podle ust. § 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhl. č. 177/1996 Sb. ve znění účinném do 31.12.2012 (převzetí a příprava věci, žaloba), 2 úkony právní služby po 3.100 Kč podle ust. § 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. d) vyhl. č. 177/1996 Sb. ve znění účinném od 1.1.2013 (replika, duplika), 4x režijní paušál po 300 Kč (§ 13 odst. 3 citované vyhlášky), vše s navýšením o částku odpovídající DPH ve výši 21 % (fotokopie osvědčení o registraci plátce daně z přidané hodnoty ze dne 29.3.2006, vystavené Finančním úřadem v Olomouci byla připojena), tj. celkem 20.036 Kč. O nákladech řízení o kasační stížnosti bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 110 odst. 3 s. ř. s., podle něhož zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti, ve spojení s ust. § 60 s. ř. s. V řízení o kasační stížnosti vznikly žalobci náklady řízení za jeden úkon právní služby ve výši 3.100 Kč podle ust. § 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. d) vyhl. č. 177/1996 Sb. ve znění účinném od 1. 1. 2013 (vyjádření ke kasační stížnosti), 1x režijní paušál ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 3 citované vyhlášky), vše s navýšením o částku odpovídající DPH ve výši 21 %, tj. celkem 4.114 Kč. V dané věci neúspěšný žalovaný právo na náhradu nákladů řízení nemá.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 18. června 2014

JUDr. Jana Kubenová, v. r.
samosoudkyně